

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **N. L.**, narozený dne ...
státní příslušnost Tuniská republika
t.č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
331 65 Tis u Blatna
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2020, č.j. KRPA-212662-11/ČJ-2020-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8 228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobce zajištěn, protože je evidovaný v informačním systému smluvních států s tím, že doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 16. 8. 2020.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně zvážil realizovatelnost účelu zajištění žalobce, protože se nevyjádřil k dosavadní nemožnosti jeho vyhoštění. Uvedl, že dle napadeného rozhodnutí je účelem zajištění předání žalobce do Tuniska, žalovaný se však již nezabýval tím, zda je vyhoštění žalobce do Tuniska vůbec reálné, a to přesto, že již v minulosti se o to správní orgány neúspěšně pokoušely v období zajištění žalobce od 24. 10. 2019 do 1. 4. 2020, tohoto cíle se však nedařilo dosáhnout.
3. Poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010-150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS), ze kterého obsáhle citoval, a dle kterého má správní orgán povinnost zabývat se již v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly v řízení najevo. Měl za to, že v případě žalobce důvodné pochybnosti vznikly s ohledem na předchozí neúspěšná zajištění žalobce za účelem vyhoštění do Tuniska, žalovaný tak byl povinen se realizovatelností vyhoštění žalobce zabývat, jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Měl za to, že kumulativní podmínky pro zajištění dle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byly splněny. První podmínka byla splněna tím, že dne 11. 4. 2016 bylo žalobci vydáno opatření na území Slovenské republiky pod č.j. PPZ-HCPP-BA6-97-009/2016-AV, na základě kterého je evidován v informačním systému smluvních států od 14. 11. 2016 do 29. 7. 2021.
6. Poukázal na to, že ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců opravňuje policii, aby v odůvodněných případech upustila od mírnějších prostředků a bezprostředně cizince zajistila, žalovaný se z limitu diskrečního potenciálu neodchýlil a jasně a konkrétně své rozhodnutí odůvodnil. Přitom uvedl konkrétní okolnosti případu, zjistil, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 124 odst. 1 písm. e) uvedeného zákona, a definoval skutkové jednání, které nasvědčuje tomu, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení; jedná se o cizince, který má zakázán vstup do schengenského prostoru, jedná se o osobu nežádoucí, které bylo na území Slovenska vydáno příslušné opatření.

7. Reagoval na námitku žalobce, že se nedostatečně vypořádal s realizovatelností účelu zajištění, tj. vyhoštěním do Tuniska. Uvedl, že jednoznačně zjistil, že žalobci bylo vydáno opatření na území Slovenska, na základě kterého je od 14. 11. 2016 evidován v informačním systému smluvních států, že dne 2. 12. 2016 žalobce přicestoval letecky do České republiky, kde poté pobýval na základě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, toto řízení bylo pravomocně ukončeno dne 17. 9. 2019, žalobce byl povinen vycestovat z České republiky do 30 dnů, tj. do 17. 10. 2019, avšak nevycestoval a nejméně od 18. 10. do 24. 10. 2019 zde pobýval v rozporu s uloženým opatřením. Žalobce byl dne 24. 10. 2019 zajištěn na dobu 90 dnů a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková, zajištění bylo prodlouženo a dne 1. 4. 2020 byl žalobce ze zařízení propuštěn z důvodu vyhlášení nouzového stavu, byl mu udělen výjezdní příkaz na dobu 30 dnů s platností do 1. 5. 2020. Uvedl, že je mu z běžné praxe známo, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace vydání do státu, kde má povolen trvalý pobyt, a to v době trvání zajištění, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala předání žalobce do Tuniska. Žalobce do protokolu dne 16. 8. 2020 neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že jeho předání do Tuniska nebude moci být realizováno, žalobce rovněž uvedl, že od svého propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců neučinil nic pro vycestování či zajištění náhradního cestovního dokladu. Z toho je patrné, že z území České republiky dobrovolně vycestovat nehodlá, odmítá spolupracovat se žalovaným, veškeré úkony k zajištění náhradního cestovního dokladu neguje. Zároveň žalovaným nebylo zjištěno, že by žalobci v Tunisku hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, žalobce žádnou takovou skutečnost ani neuvedl.
8. Závěrem shrnul, že žalobce vstoupil na území České republiky nelegálně, a to až po zákazu pobytu na území Slovenské republiky a na území členských států EU, svým jednáním porušoval zákony České republiky a opatření Slovenské republiky.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Dne 15. 8. 2020 byl hlídkou MOP při provádění kontroly na žádost fyzické osoby v bytě na adrese Slávy Horníka 509/22, 150 00 Praha-Košíře, kontrolován žalobce, kdy později byl identifikován za pomoci svědectví jiné fyzické osoby, doklady totožnosti nepředložil, na základě podezření, že žalobce neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá, byl dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. zajištěn. Bylo zjištěno, že žalobce je veden v schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11. Podle rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2018, č.j. KRPA-475987-14/ČJ-2018-000022, byl žalobce na základě ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zajištěn na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, protože byl evidován v informačním systému smluvních států.
12. Podle rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2019, č.j. KRPA-303156-09/ČJ-2019-000022-ZZC, byl žalobce na základě ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zajištěn na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, protože byl evidován v informačním systému smluvních států. Dle odůvodnění bylo zjištěno, že dne 11. 4. 2016 bylo žalobci vydáno Rozhodnutie o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu na dobu pěti let z území Slovenska, č.j. PPZ-HCP-BA6-97-009/2016-AV, dne 29. 11. 2016 bylo vydáno Rozhodnutí o správním vyhoštění ze Slovenska, č.j. PPZ-364-4/OCP-BA-AV/2005, dne 23. 4. 2019 byl Městským soudem v Praze vydán rozsudek č.j. 4A 103/2017-44, kterým zamítl žalobu proti zajištění, dne 5. 4. 2019 bylo zastaveno řízení o azylu v I. stupni pro nepřipustnost žádosti, žalobce měl do 30 dnů vycestovat z území. Podle průkazu žadatele o mezinárodní ochranu měl žalobce potvrzen pobyt od 15. 4. do 23. 4. 2019 a od 24. 4. do 23. 5. 2019, v evidenci SIS II (Schengenský informační systém druhé generace) byl žalobce veden jako nežádoucí pro schengenský prostor od 14. 11. 2016 do 29. 7. 2021, již dříve dne 12. 12. 2008 byl žalobce vyhoštěn do Tuniska s uloženým zákazem vstupu do 29. 11. 2010. S žalobcem byl sepsán protokol o podání vysvětlení, kdy však v jeho polovině odmítl vypovídat a dále odmítal spolupracovat se správním orgánem. Žalovaný zjistil, že žalobce nejméně od 4. 5. 2019 do 26. 8. 2019 pobýval v ČR v rozporu s uloženým opatřením, jedná se o cizince, který opakovaně neplní zákonem uložené povinnosti a přicestoval a pobýval v ČR v rozporu s jemu uloženým zákazem vstoupit a pobývat v schengenském prostoru. V řízení žalobce neuvedl žádnou překážku, proč by nemohl z ČR vycestovat, při stanovení doby zajištění žalovaný vyšel z předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění do Tuniska včetně obstarání nezbytných dokladů a komunikace s Tuniskem, kdy předpokládal trvání této doby v řádu několika dnů či týdnů. Shledal, že neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala předání žalobce do Tuniska, kde má trvalý pobyt, dále nebylo zjištěno, že by žalobci v Tunisku hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.
13. Podle rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2019, č.j. KRPA-369699-10/ČJ-2019-000022-ZZC, byl žalobce na základě ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zajištěn na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, protože byl evidován v informačním systému smluvních států. Z odůvodnění vyplývá, že azylové řízení vedené s žalobcem bylo pravomocně ukončeno dne 17. 9. 2019 a žalobce byl povinen vycestovat do 17. 10. 2019, žalobce byl zajištěn již dne 26. 8. 2019, ale následně byl dne 28. 8. 2019 propuštěn. Žalovaný shledal, že žalobce se v ČR zdržoval neoprávněně od 18. 10. 2019 do 24. 10. 2019. Bylo konstatováno, že žalobce opakovaně nerespektoval jemu uložený zákaz vstupovat a pobývat v schengenském prostoru, v tomto prostoru se pohybuje samovolně, v minulosti byl již dvakrát zajištěn. Nebyla shledána žádná překážka ve vyhoštění žalobce do Tuniska, kde má trvalý pobyt.
14. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č.j. 6 Azs 119/2020-20, byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dne 28. 4. 2020, č.j. 2 A 14/2020-47, kterým zdejší soud zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2020, č.j. KRPA-369699-30/ČJ-2019-000022, jímž byla prodloužena doba zajištění žalobce o 90 dnů oproti původnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2019, č.j. KRPA-369699-10/ČJ-2019-000022-ZZC, kterým byl žalobce na základě ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zajištěn na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, protože byl evidován v informačním systému smluvních států. Bylo zjištěno, že dne 8. 11. 2019 žalovaný kontaktoval Velvyslanectví Tuniské republiky za účelem vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce, následně probíhal proces ověřování totožnosti žalobce, a to nejméně do ledna 2020, když tento proces byl složitý a zdlouhavější s ohledem na skutečnost, že žalobce při tom vůbec nespolupracoval, pro absenci cestovního dokladu nebylo možné zajistit další náležitosti nezbytné k vyhoštění žalobce. Soudy zde shledaly, že s ohledem na prodloužení procesu získání náhradního cestovního dokladu, které bylo způsobené odmítáním jakékoli spolupráce ze strany žalobce, a s ohledem na nezbytnost zajištění veškerých náležitostí pro realizaci správního vyhoštění, je prodloužení zajištění o 90 dnů přiměřené. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že prodloužení zajištění si vynutil zejména naprosto pasivní přístup žalobce, který odmítl se žalovaným komunikovat a podepisovat jakékoli listiny, nespolupracoval ani při ověřování své totožnosti, žalovaný pak v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlil, proč proces vystavení náhradního cestovního dokladu postupuje tak pomalu.

15. Na základě příkazu ze dne 1. 4. 2020 byl žalobce propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců Balková s odůvodněním, že odpadly důvody zajištění, zároveň bylo požádáno o vystavení výjezdního příkazu na dobu 30 dnů.
16. Dle Rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu pobytu ze dne 29. 11. 2005 č.p. PPZ-364-4/OCP-BA-AV/2005 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a určena doba zákazu vstupu na území Slovenska na dobu pěti let do 29. 11. 2010, a to z důvodu, že žalobce na území Slovenské republiky pobýval neoprávněně.
17. Žalobce byl dne 12. 12. 2008 vyhoštěn z území Slovenské republiky přes hraniční přechod Bratislava - Ružiny – letiště.
18. Dle Rozhodnutie o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu ze dne 11. 4. 2016 č.j. PPZ-HCP-BA6-97-009/2016-AV byl žalobce správně vyhoštěn na území Tuniské republiky a byl mu uložena zákaz vstupu na území členských států na dobu pěti let, a to z důvodu neoprávněného pobytu a úmyslné trestné činnosti páchané na území Slovenské republiky.
19. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2019 byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2017, č.j. KRPA-317211-13/ČJ-2017-000022, jímž byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zajištěn na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody, jelikož je evidován v informačním systému smluvních států.
20. Do protokolu o podání vysvětlení dne 16. 8. 2020 žalobce uvedl, že je tuniské státní příslušnosti, je si vědom toho, že v roce 2016 dostal na Slovensku správní vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

z schengenského prostoru na pět let, naposled přiletěl do ČR z Tuniska v roce 2017, od té doby je v ČR, neví, kde má svůj cestovní doklad, ztratil jej, neví však kdy a kde, bydlí v Praze s přítelkyní na adrese V Olšinách 44, Praha 10, ze Zařízení pro zajištění cizinců Balková byl propuštěn dne 1. 4. 2020 a dostal výjezdní příkaz do 1. 5. 2020, jel do Prahy za přítelkyní, výjezdní příkaz si neprodlužil a jiné doklady nezískal, pro své vycestování nic neučinil, na ambasádě nebyl, cestovní doklad si nezajistil, v ČR nepracuje, nemá pracovní povolení. V průběhu podání vysvětlení žalobce odmítl vypovídat na další položené otázky, včetně otázek ohledně jeho poměrů a vazeb v domovském státě a toho, zda je mu známa nějaká překážka či důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky či zda mu v případě návratu hrozí závažné nebezpečí. Téhož dne byl žalobce umístěn do karantény Zařízení pro zajištění cizinců Balková.

21. Dne 20. 8. 2020 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, v odůvodnění shrnul okolnosti zajištění žalobce a jeho předchozí pobytovou historii, konstatoval, že se žalobce na území ČR zdržuje neoprávněně nejméně od skončení ochranného opatření z důvodu nouzového stavu ke dni 16. 7. 2020, tedy od 17. 7. 2020 do 15. 8. 2020, pobývá zde bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, rovněž je mu zakázán vstup a pobyt a v SIS II je veden jako nežádoucí cizinec. Poukázal na to, že v polovině sepsování protokolu žalobce odmítl vypovídat, dokumenty pro zjištění jeho totožnosti odmítl vypsát a podepsat, odmítl spolupracovat se správním orgánem, choval se arogantně, vše odmítal. Uvedl, že žalobce porušuje právní předpisy smluvních států, z jeho jednání je patrné, že z České republiky dobrovolně vycestovat nehodlá, se správním orgánem vůbec nespolupracuje, nesnaží se zajistit si cestovní doklad, svůj pobyt na území ČR nijak neřeší, i když si je vědom toho, že je osobou vyhoštěnou z členských států se zákazem vstupu a pobytu na území EU, pouze se vyhýbá nucenému vycestování z území ČR. Podrobně se zabýval tím, zda by bylo možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b) zákona o pobytu cizinců, vyhodnotil, že jejich uložení by bylo neúčelné a nedostačující, je nebezpečí, že by v případě jejich uložení žalobce nadále z ČR nevycestoval a dále porušoval opatření, na základě kterých je evidován v informačním systému smluvních států. Poukázal na to, že žalobce neuvedl žádný vážný důvod ani překážku, proč by nemohl z ČR vycestovat, na dané otázky se odmítl vyjádřit, věděl, že po skončení nouzového stavu se dostane do potíží, ale sám nic nečinil. Dobu 90 dnů stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, v tomto rámci přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, Ředitelství služby cizinecké policie v tomto případě obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s Tuniskem, kde má žalobce trvalý pobyt, o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto záležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů nebo týdnů. S ohledem na to vyhodnotil, že doba trvání zajištění bude tomu přiměřená a že žalobci bude možné zajistit cestovní doklad a jeho následné vycestování, a to přesto, že žalobce nespolupracuje a nemá zájem ani o spolupráci na vyřízení cestovního dokladu. Dále konstatoval, že neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala vyhoštění žalobce z území ČR, žalobce žádnou takovou překážku neuvedl, kromě přítelkyně, se kterou již 3 měsíce nežije, a azylového řízení, které však již žalobci bylo ukončeno. Jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon vyhoštění nebude moci být

realizován, zjištěny nebyly. Zároveň shledal ze své běžné praxe, že v žalobcově případě existuje reálný předpoklad realizace předání do státu, kde má žalobce povolen trvalý pobyt, ze shromážděných materiálů nic nenasvědčuje tomu, že předání do Tuniska nebude moci být realizováno. Rovněž nebylo zjištěno, že by žalobci v Tunisku hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, z vyjádření žalobce nic takového nevyplývá.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud:
  - e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.
25. Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, dle které se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s realizovatelností účelu zajištění, tedy správního vyhoštění žalobce do Tuniska, a to z následujících důvodů.
26. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce na území České republiky přicestoval a zdržuje se zde od roku 2017, činí to však v rozporu s jemu uloženým správním vyhoštěním a zákazem vstupu a pobytu v schengenském prostoru, který mu byl uložen slovenskými orgány v roce 2016. Správní vyhoštění ze Slovenska mu bylo uloženo rovněž pro neoprávněný pobyt a dále pro úmyslnou trestnou činnost na území Slovenské republiky. Od svého přicestování do České republiky v roce 2017 byl žalobce vnitrostátními orgány již několikrát zajištěn, přičemž bylo s ohledem na zákaz uložený žalobci pobývat v schengenském prostoru usilováno o jeho správní vyhoštění do Tuniska, kde má trvalé bydliště. Žalobce je osobou, která opakovaně a dlouhodobě porušuje povinnosti, které má jako cizí státní příslušník na území České republiky, pohybuje se po České republice naprosto svévolně, bez cestovního dokladu, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a v rozporu s omezením, které mu vstup a pobyt v schengenském prostoru přímo zakazuje. Žalobce ani nijak nespolupracuje se státními

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

orgány, nečiní žádné kroky k opuštění České republiky, jemu uložený zákaz pobytu se pokusil obejít rovněž prostřednictvím opakovaných žádostí o udělení azylu, které mu však byly zamítnuty nebo bylo řízení o nich zastaveno.

27. Před zajištěním, které je předmětem této žaloby, byl žalobce naposledy zajištěn na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2019 na 90 dnů, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 1. 2020 prodlouženo o dalších 90 dnů. Jak konstatovaly Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 4. 2020, č.j. 2 A 14/2020-47, a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2020, č.j. 6 Azs 119/2020-20, které jsou součástí správního spisu, důvodem tohoto prodloužení byla výlučně skutečnost, že žalobce se správními orgány vůbec nespolupracoval při ověřování jeho totožnosti a zajištění jeho náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro realizaci vyhoštění, odmítl se žalovaným komunikovat či jakkoli spolupracovat, odmítl podepisovat jakékoli listiny.
28. Z toho je zřejmé, že důvody, pro které správní vyhoštění žalobce do Tuniska v návaznosti na jeho předchozí zajištění nemohlo být realizováno, spočívají výhradně na straně žalobce, a to v jeho pasivním a obstrukčním přístupu v průběhu správního řízení a zejména při zjišťování jeho totožnosti a zajištění náhradního cestovního dokladu; z povahy věci žalobci tyto skutečnosti musejí být známy. Dále z těchto rozsudků a rovněž z dalších dokumentů ve správním spisu vyplývá, že se nejedná o žádné překážky na straně vnitrostátních orgánů České republiky, či na straně orgánů Tuniska, ani o problémy spočívající v komunikaci mezi českými a tuniskými orgány, které by vyhoštění žalobce bránily.
29. Nelze souhlasit s tím, že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval důvody, pro které nebylo možné dříve dosáhnout účelu zajištění, naopak na stranách 8 a 9 se v souvislosti se stanovením lhůty trvání zajištění na 90 dnů zabýval též tím, zda je v této době možné správní vyhoštění realizovat. Přitom hodnotil právě zejména předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, kdy vyzdvihl, že je nutné obstarat přepravní doklady. V tomto rámci poukázal též na to, že v této době (tj. 90 dnů) dle jeho přesvědčení již bude možné zajistit žalobci cestovní doklad a jeho následné vycestování, a to přesto, že v této oblasti žalobce nespolupracuje a nemá zájem ani o spolupráci na vyřízení cestovního dokladu. Dále se zabýval tím, zda existují nějaké další překážky, které by mohly výkon správního vyhoštění ve stanovené době 90 dnů zajištění ohrozit, dospěl k závěru, že nikoliv. V této souvislosti vyšel zejména z toho, že žalobce žádné takové okolnosti netvrdil, přičemž touto překážkou dle zjištění žalovaného nemůže být partnerský vztah žalobce s přítelkyní žijící v ČR, neboť s ní žalobce již tři měsíce nežije, ani azylové řízení, které mu bylo ukončeno. S ohledem na to vyhodnotil, že neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila předání žalobce do Tuniska, a tudíž že existuje reálný předpoklad realizace předání žalobce do státu, kde má trvalý pobyt, v době trvání zajištění.
30. Soud má za to, že takové vyhodnocení realizovatelnosti vyhoštění ve stanovené době zajištění učiněné žalovaným je v kontextu všech okolností daného případu dostačující i určité. Žalovaný uvedl konkrétní důvody, které by mohly vyhoštění bránit, a vysvětlil, z jakých důvodů se domnívá, že v daném případě vyhoštění ohroženo nebude. Žalobci navíc muselo být známo, že realizace správního vyhoštění do značné míry závisí též na

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jeho ochotě spolupracovat se správním orgánem, když v minulosti se žalobce choval zcela obstrukčně a účelově, s cílem realizaci správního vyhoštění zmařit.

31. Žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 As 79/2010-150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS), dle kterého: *„Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*
32. Nejvyšší správní soud zde vyšel ze skutkové situace, kdy byla zajištěna těhotná žena ve věku 19 let, přičemž otcem dítěte byl občan EU žijící na území České republiky a těhotná žena měla být vyhoštěna na Ukrajinu. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud uvedl, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice. Uvedl, že takovými okolnostmi mohou být skutečnosti nasvědčující tomu, že nuceným vycestováním by došlo k nepřiměřenému narušení soukromého nebo rodinného života cizince (tedy např. v případě, kdy je zajišťovaný cizinec rodinným příslušníkem občana EU) nebo pokud bude správnímu orgánu již před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. V závěru Nejvyšší správní soud shledal, že: *“Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě je však správní orgán povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný v situaci, kdy by bylo předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn.“*
33. Soud dospěl k závěru, že smyslem daného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zamezit zasahování do základních lidských práv určité osoby v podobě omezování osobní svobody zajištěním v situaci, kdy je již při rozhodování o zajištění zřejmé, že následnému správnímu vyhoštění bude bránit zásadní překážka, např. v podobě nebezpečí hrozícího dané osobě ve státě původu či existence silných rodinných vazeb na území ČR. Jeho smyslem však není rezignovat na zajištění cizince v případě, kdy k uskutečnění správního vyhoštění dosud nedošlo z důvodu jeho účelového jednání

v podobě maření jakýchkoli úkonů směřujících k vyhoštění příslušné osoby, jako je tomu v případě žalobce.

34. K tomu viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č.j. 5 Azs 236/2015-34, kdy správní orgán v případě rozhodnutí o zajištění nijak, tedy ani předběžně, neposuzoval tvrzení cizince, že se nemůže vrátit do Iráku z důvodu trvajícího válečného stavu s tzv. Islámským státem, že byl ve válce zraněn a že v případě návratu mu hrozí vážné ohrožení života, přičemž z tohoto důvodu bylo rozhodnutí správního orgánu shledáno nedostatečným a nepřezkoumatelným.
35. Napadené rozhodnutí je se shora uvedeným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zcela v souladu, posuzovaná situace je navíc kvalitativně zcela odlišná od případů, na které v daném usnesení cílil Nejvyšší správní soud. Přesto žalovaný v napadeném rozhodnutí realizovatelnost správního vyhoštění s ohledem na předchozí překážky způsobené výlučně žalobcem vyhodnotil, přičemž dospěl k závěru, že správní vyhoštění je i přes tyto komplikace možné a je možné jej realizovat ve stanové lhůtě zajištění. Žalovaný tak byl oprávněn o zajištění žalobce rozhodnout.
36. Zároveň napadené rozhodnutí splňuje též kritéria přezkoumatelnosti, neboť se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, ze kterých je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Ze shora uvedeného je zřejmé, že žalovaný se dostatečným, srozumitelným a zcela konkrétním způsobem zabýval též otázkami, zda je možné ve stanovené lhůtě 90 dnů správní vyhoštění žalobce realizovat.
37. V této souvislosti je možné poukázat též na závěr Ústavního soudu, který učinil při hodnocení ústavnosti § 124 zákona o pobytu cizinců, v nález ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, publikovaném pod č. 229/2009 Sb. a kde konstatoval, že *„je zcela v dispozici samotného cizince, zda se chce vyhnout svému zajištění tím, že z území České republiky dobrovolně vycestuje. Pokud tak neučiní, dává zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, a to za podmínek stanovených tuzemským právním řádem.“*
38. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
40. Městský soud v Praze ustanovil usnesením ze dne 9. 9. 2020, č.j. 19 A 26/2020 - 33, žalobci zástupcem pro řízení Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6. Ustanovenému zástupci přiznal soud odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění žaloby ze dne 6. 10. 2020) ve výši 2 x 3 100 Kč [11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 7 bodem 5., § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], a dále paušální náhradu hotových výdajů za uvedené dva úkony právní služby po 300 Kč podle § 13

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

odst. 4 téže vyhlášky, celkem tedy 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem DPH, soud odměnu zvýšil o 21 % sazbu této daně, tj. 1 428 Kč. Celkem tak ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 8 228 Kč. Částka v této výši bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. října 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.